



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 403/2021-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED], proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 24 Co 16/2019 z 19. novembra 2020 a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci**

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 13. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto rozhodnutia, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu. Sťažovateľ požaduje zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, ako aj priznanie náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ podal 27. januára 2016 na Okresnom súde Poprad (ďalej len „okresný súd“) žalobu, ktorou sa proti Bývalému urbárskeму spolumajiteľstvu [REDACTED] – pozemkovému spoločenstvu (ďalej aj „pozemkové spoločenstvo“) domáhal zrušenia pozemkového spoločenstva s poukazom na § 24 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 181/1995 Zb.“), podľa ktorého súd môže na návrh osoby, ktorá osvedčí právny záujem, rozhodnúť o zrušení spoločenstva a o jeho likvidácii, ak zaniknú predpoklady vyžadované zákonom na vznik spoločenstva alebo ak sa jeho založením porušil zákon. Sťažovateľ podal zároveň návrh na prerušenie konania o žalobe, a to až do právoplatného skončenia

konania vedeného na ústavnom súde pod sp. zn. IV. ÚS 150/2018. O žalobe sťažovateľa rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 15 C 14/2016 zo 4. decembra 2018 (ďalej len „rozsudok zo 4. decembra 2018“) tak, že návrh na prerušenie konania zamietol (výrok I), žalobu zamietol (výrok II) a žalovanému priznal proti sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III).

3. V rozsudku zo 4. decembra 2018 okresný súd zdôraznil povinnosť sťažovateľa preukázať, že je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého vyvodzoval žalobou uplatnený nárok. Poukázal na v čase podania žaloby platné a účinné ustanovenia § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 97/2013 Z. z. o pozemkových spoločstvách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 97/2013 Z. z.“) upravujúce situáciu zrušenia pozemkového spolčenstva na základe rozhodnutia súdu, pričom aktívne legitimovaným subjektom je podľa § 6 ods. 2 zákona č. 97/2013 Z. z. len člen pozemkového spolčenstva. Zákon č. 97/2013 Z. z. zároveň taxatívne vymenúva dôvody, pre ktoré sa možno zrušenia pozemkového spolčenstva domáhať.

4. Okresný súd v citovanom rozsudku konštatoval, že § 24 zákona č. 181/1995 Zb., o ktoré opieral svoj žalobný nárok sťažovateľ, nebol do zákona č. 97/2013 Z. z. prevzatý. Na podklade skutočnosti, že sťažovateľovi nesvedčí aktívna vecná legitimácia, keďže absentuje hmotnoprávne ustanovenie, na základe ktorého by žalobca bol oprávnený domáhať sa zrušenia pozemkového spolčenstva, okresný súd žalobu sťažovateľa zamietol.

5. O odvolaní proti rozsudku okresného súdu zo 4. decembra 2018 rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II potvrdil (výrok I), odvolanie proti výroku I odmietol (výrok II) a pozemkovému spolčenstvu ako žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti sťažovateľovi v rozsahu 100 % (výrok III). V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd poukázal na právne závery obsiahnuté v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 KO 24/2019 z 9. júna 2020, v ktorom bolo akcentované, že § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 97/2013 Z. z. upravuje zrušenie a zánik pozemkového spolčenstva, pričom o zrušení pozemkového spolčenstva rozhodne súd na návrh člena pozemkového spolčenstva z dôvodov taxatívne uvedených v § 6 ods. 2 zákona č. 97/2013 Z. z. Krajský súd preto považoval za dôvodný záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu – sťažovateľa. K sťažovateľom vznesenej námietke týkajúcej sa predchádzajúcej zákonnej úpravy (§ 24 zákona č. 181/1995 Zb.) krajský súd uviedol, že by bolo v rozpore so zásadou zákazu retroaktivity uvedenú právnu normu na prejednávany prípad aplikovať.

6. K námietke sťažovateľa o tom, že súd mal posudzovať absolútnu neplatnosť notárskej zápisnice, na ktorej podklade došlo k založeniu pozemkového spolčenstva, krajský súd v napadnutom rozsudku rovnako zdôraznil, že predmetom konania vo veci žaloby sťažovateľa je zrušenie pozemkového spolčenstva, nie návrh na určenie absolútnej neplatnosti právneho úkonu notárskej zápisnice. Poukázal aj na závery obsiahnuté v rozsudku najvyššieho súdu č. k. 2 Cdo 11/2007 z 29. januára 2008, podľa ktorých zo samotnej podstaty činnosti notára spočívajúcej v osvedčovaní právne významných skutočností je zrejmé, že žaloba o neplatnosť takéhoto osvedčenia vydaného notárom do úvahy neprichádza, keďže absentuje akákoľvek právna úprava, ktorá by osobe tvrdiacej, že bola vydaným osvedčením dotknutá na svojich právach, umožnila domáhať sa určenia neplatnosti osvedčenia. V súvislosti s nálezom ústavného súdu č. k. IV. ÚS 150/2018

zo 6. decembra 2018 (ďalej len „nález zo 6. decembra 2018“) krajský súd konštatoval, že v dôsledku citovaného rozhodnutia ústavného súdu bol zrušený rozsudok najvyššieho súdu č. k. 10 Sžr 154/2016 z 23. augusta 2017 (ďalej len „rozsudok z 23. augusta 2017“), pričom v predmetnom konaní sa rieši otázka vlastníckeho práva členov pozemkového spoločenstva. Vzhľadom na uvedené skutočnosti krajský súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zo 4. decembra 2018 potvrdil napadnutým rozsudkom ako vecne správny.

## II.

### Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ nesúhlasí s právnym názorom obsiahnutým v napadnutom rozsudku krajského súdu, pričom ho považuje za zjavne neodôvodnený, formalistický a arbitrárny. Podľa sťažovateľa v žalobe opísal všetky skutkové okolnosti, na základe ktorých sa vo svojom žalobnom petite domáhal zrušenia žalovaného s nariadením likvidácie, a to dňom právoplatnosti rozsudku. Svoje skutkové tvrdenia preukázal aj predloženými listinnými dôkazmi, ktoré sú špecifikované v samotnej žalobe, a to osvedčením o registrácii DIČ pozemkového spoločenstva a notárskou zápisnicou spísanou na Notárskom úrade JUDr. Alžbety Podhorskej č. N 391/2003, Nz 92217/2003 zo 14. októbra 2003 (ďalej len „notárska zápisnica zo 14. októbra 2003“).

8. Podľa sťažovateľa bol opodstatnený aj jeho návrh na prerušenie konania vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 15 C 14/2016, a to z dôvodu, že nálezom ústavného súdu zo 6. decembra 2018 bol rozsudok najvyššieho súdu z 23. augusta 2017 zrušený a vec vrátená najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. V zmysle citovaného rozhodnutia ústavného súdu najvyšší súd vydal rozsudok č. k. 10 Sžr 2/2019 z 30. apríla 2019 (ďalej len „rozsudok z 30. apríla 2019“), ktorým bol zmenený rozsudok krajského súdu č. k. 5 Sp 21/2014 z 30. septembra 2015 tak, že rozhodnutie Okresného úradu Poprad, katastrálneho odboru č. k. C 175/2005-21 zo 4. júla 2014 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie. Uvedeným spôsobom došlo k zrušeniu citovaného rozhodnutia Okresného úradu Poprad, katastrálneho odboru, ktorým bolo pôvodne rozhodnuté podľa § 5 a § 7 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov a § 3 ods. 2 písm. a) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o usporiadaní vlastníctva k pozemkom“) o návrhu pozemkového spoločenstva tak, že členom pozemkového spoločenstva podľa § 12 zákona o usporiadaní vlastníctva k pozemkom bolo potvrdené vlastníctvo k nehnuteľnostiam presne špecifikovaným vo výroku tohto rozhodnutia a nachádzajúcim sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ].

9. Sťažovateľ konštatuje, že z nálezu ústavného súdu zo 6. decembra 2018, ako aj z rozsudku najvyššieho súdu z 30. apríla 2019 vyplýva, že úlohou žalovaného správneho orgánu (Okresný úrad Poprad, katastrálny odbor) bude vysporiadať sa s tým, ako členovia pozemkového spoločenstva vstúpili do práv a povinností po pôvodných urbárikoch.

10. Sťažovateľ v ďalšom poukazuje aj na neplatnosť notárskej zápisnice zo 14. októbra 2003, pričom namieta jej neplatnosť *ex tunc*, a to z dôvodu, že jednotliví spoluvlastníci spoločných nehnuteľností, ktorí sú zapísaní v notárskej zápisnici, nepreukázali svoje právne nástupníctvo žiadnym hodnoverným spôsobom.

11. S prihliadnutím na údaje vyplývajúce z registra pozemkových spoločenstiev vedeného na Obvodnom lesnom úrade v Poprade vo vložke č. 8/PP je pozemkové spoločenstvo Bývalé urbárske spolumajiteľstvo [REDAKOVANÉ] – pozemkové spoločenstvo vedené ako pozemkové spoločenstvo s právnou subjektivitou, pričom k jeho obnoveniu došlo v roku 1992. Registrácia pozemkového spoločenstva bola vykonaná pod č. VVS/1-19/90-7038 z 23. novembra 1992 Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky. V roku 1995 pozemkové spoločenstvo požiadalo o registráciu na Obecnom úrade v [REDAKOVANÉ] podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 187/1993 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov, pričom následnou registráciou bolo pozemkové spoločenstvo zapísané do registra pozemkových spoločenstiev rozhodnutím Obvodného úradu v Poprade reg. č. 12/1996.

12. Sťažovateľ uvádza, že má naliehavý právny záujem na určení neplatnosti právneho úkonu podaním žaloby o zrušenie žalovaného ako pozemkového spoločenstva z dôvodu, že pozemkové spoločenstvo sa v zmysle § 12 zákona o usporiadaní vlastníctva k pozemkom domáha potvrdenia vlastníckeho práva jednotlivých členov pozemkového spoločenstva k rozsiahlym nehnuteľnostiam v katastrálnom území obce [REDAKOVANÉ], ktoré boli v mene sťažovateľa zapísané na [REDAKOVANÉ].

13. Napadnutým rozsudkom krajského súdu podľa sťažovateľa došlo k zásahu do práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých „*imanentnou súčasťou je právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia a právo na prístup k súdu*“, ako aj k zásahu do princípov právneho štátu, ktorého súčasťou je aj princíp právnej istoty a ochrany legitímnych očakávaní vrátane zákazu retroaktívneho pôsobenia právnych noriem.

14. Podľa sťažovateľa krajský súd nevykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ustanovenia „§ 6 ods. 1 písm. b) zákona č. 110/2018“, čím sa dopustil zjavnej svojvôle.

15. Keďže v dôsledku nesprávneho úradného postupu a nesprávneho právneho posúdenia aktívnej legitímácie v prejednávanej veci na strane žalobcu došlo zo strany všeobecných súdov k zásahu do práva sťažovateľa na spravodlivý proces, ako aj práva na prístup k súdu, je potrebné napadnutý rozsudok krajského súdu považovať za vysoko formalistický, arbitrárny a ústavne neudržateľný.

16. V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľ požaduje prejednanie ústavnej sťažnosti v prednostnom poradí.

### III.

#### Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka arbitrárnosti a ústavnej neudržateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, a to z dôvodu absencie ústavne súladného výkladu aplikovanej právnej normy v súvislosti s posúdením aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľa.

18. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania

(§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

19. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Ochrana ústavnosti nie je výlučnou úlohou ústavného súdu, ale všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Aj pre všeobecné súdy vyplýva priamo z ústavy (čl. 46 ods. 1) povinnosť chrániť v konaní a pri rozhodovaní nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, preto sa subsidiárna právomoc ústavného súdu uplatní až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. napr. IV. ÚS 236/07). Ak teda právny poriadok poskytuje sťažovateľovi iné právne prostriedky ochrany práv garantovaných ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, a to aj v podobe možnosti uplatnenia riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov v konaní pred všeobecným súdom, nemôže sa pred ich vyčerpaním domáhať úspešne ochrany práv v konaní pred ústavným súdom. Konanie pred ústavným súdom predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, III. ÚS 114/2010, III. ÚS 5/2013).

20. Vyčerpanie právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje na účinnú ochranu základných práv a slobôd a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, je jednou z podmienok prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda aj podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom [§ 55 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde]. V prípade jej nesplnenia platí, že ústavná sťažnosť je neprípustná. Výnimkou z tohto pravidla je situácia, keď sťažovateľ preukáže, že právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, nevyčerpal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Dôkazné bremeno pri preukazovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa je na sťažovateľovi.

21. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každého návrhu skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Ako už bolo naznačené, podmienkou toho, aby ústavný súd pristúpil k meritórnemu prejednaniu ústavnej sťažnosti, je vyčerpanie dostupných prostriedkov nápravy, ktorých uplatnenie sťažovateľovi právny poriadok priznáva. V civilnom sporovom konaní je to aj podanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku podľa § 419 a nasl. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), a to za situácie, že tento opravný prostriedok je účinný na ochranu sťažovateľom označených práv (m. m. I. ÚS 47/2020, III. ÚS 35/2019, I. ÚS 69/2019, III. ÚS 19/2019, I. ÚS 146/2018).

22. V § 420 CSP sú taxatívne vypočítané procesné vady konania takého stupňa závažnosti, pre ktoré je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu v merite veci alebo rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí. Prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je tak založená na princípe univerzality, čo znamená, že dovolaním možno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie skončilo, prípadne ktorým sa rozhodlo v merite veci. Rozhodnutím odvolacieho

súdu vo veci samej je pritom rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje, alebo mení [k tomu pozri aj bod 9.1 uznesenia najvyššieho súdu č. k. 3 Cdo 236/2016 z 19. januára 2017 publikovaného pod R 19/2017].

23. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní a pod. (pozri k tomu uznesenie najvyššieho súdu č. k. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017).

24. Ústavný súd si uvedomuje, že otázka posúdenia, či v konkrétnej veci sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v rámci takého konania do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Ústavný súd sa pri posudzovaní prípustnosti dovolania z pohľadu nutnosti jeho vyčerpania ako podmienky prípustnosti ústavnej sťažnosti (t. j. pri posudzovaní, či v konkrétnom prípade ide o účinný prostriedok nápravy) môže obmedziť výlučne na formálne posúdenie jeho prípustnosti. Dovolanie neprichádza do úvahy ako účinný prostriedok nápravy najmä vtedy, ak je na prvý pohľad zjavné, že dovolanie je v danom prípade neprípustné, napríklad preto, lebo to výslovne vylučuje procesná norma (napr. § 421 ods. 2 CSP, § 422 CSP a pod.). Ďalšou osobitnou výnimkou z pravidla o subsidiarite konania o ústavnej sťažnosti je situácia, ak sťažovateľ tvrdí a preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu patria na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

25. S prihliadnutím na skutkovú a právnu argumentáciu sťažovateľa, ktorou v zásade namieta nedostatočnosť odôvodnenia meritórneho rozhodnutia odvolacieho súdu v kontexte posúdenia aktívnej legitímácie, a s prihliadnutím na skutočnosť, že právo na riadne odôvodnenie je obsahovou súčasťou práva na spravodlivý proces, ústavný súd konštatuje, že jeho právomoci v konkrétnych okolnostiach veci predchádza právomoc najvyššieho súdu sa predmetnou argumentáciou sťažovateľa (resp. jeho tvrdením o vade zmätočnosti) zaoberať a jej opodstatnenosť preskúmať.

26. Ústavný súd v súvislosti so skúmaním podmienok konania o podanej ústavnej sťažnosti v rámci jej predbežného prerokovania podľa jej obsahu a dopytom na okresnom súde zistil, že sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu do času rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti dovolanie nepodal. Meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavným súdom v situácii, keď nevyužil právny prostriedok ochrany svojich základných práv, ktorý mu zákon účinne poskytoval, t. j. nepodal dovolanie, hoci ho podať mohol a mal, by bolo porušením princípu subsidiarity ako sťažnostného atribútu vzťahu medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 728/2016).

27. Sťažovateľ tiež ani netvrdil (tým menej preukazoval), že dovolanie v konkrétnych okolnostiach veci nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a preto zo strany ústavného súdu neprichádza do úvahy ani prípadný postup podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

28. Keďže v konkrétnych okolnostiach veci sťažovateľ, ktorý na podklade svojej už citovanej argumentácie tvrdil, že v dôsledku v jeho veci konajúceho odvolacieho súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, mal k dispozícii účinný právny prostriedok, a to dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP, je daná právomoc najvyššieho súdu sa skutkovou a právnou argumentáciou zaoberať v dovolacom konaní (obdobne I. ÚS 346/2019 a IV. ÚS 154/2020).

29. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť smerujúcu proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietol z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

30. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 17. augusta 2021**

**Libor Duľa**  
**predseda senátu**